

ZA ANDĚŠLEM PĀ•NĀŠ NA MOUĀ~ENEC

ĀšterĀ½, 19 prosinec 2017

TémĀĀ™ za dveĀ™mi jsou vánoĀ•ní svátky, které má vĀ›tšina z nás, kromĀ› jiného, spojeny s pohádkami. Jednou z povedených novodobĀ›jších pohádek je i pohádka AndĀ›l PánĀ›, která se mj. natĀĀ•ela i na šumavském MouĀ™enci. PrávĀ› sem vás dnes pozvu a pĀ™idám fotografie, které jsem tu poĀ™ídila.

Dostat se na MouĀ™enec nebylo ovšem úplnĀ› snadné, zkoušela jsem to uĀ¼ v záĀ™í pĀ™i cestĀ› ze Všerubské vrchoviny a Ā½eleznorudska. BohuĀ¼el jsem udĀ›lala chybu a témĀĀ™ u cíle špatnĀ› odboĀ•ila, a mne pak zavedla do Palvínova. Proto jsem si pĀ™ištĀ› podrobnĀ›ji nastudovala mapu a na pomoc jsem mĀ›la i syna, který uĀ¼ na MouĀ™enci byl. Za výchozí bod výletu zvolíme sušické námĀ›stí. O Sušici uĀ¼ jsem na Kudlan psala. V období adventním a vánoĀ•ním mĀ›Ā¼e být hezkým záĀ¼itkem návštĀ›va zdešího muzea s vyhlášeným betlémem. Ze Sušice míĀ™íme pĀ™es Otavu po silnici 169 smĀ›r Ā½elezná Ruda (míjíme klášter KapucínĀ›). Zanedlouho se dostáváme do Dlouhé Vsi. Tady si všimnĀ›te domkĀ›, které mají okna velice nízko, jsou si navzájem velmi podobné a jsou památkovĀ› chránĀ›né. Za Dlouhou Vsí odboĀ•ujeme vpravo. Otava v tomto místĀ› vytváĀ™í krásnou scenérii, kde se pravidelnĀ› kochám a velmi pravdĀ›podobnĀ› budu neustále kochat, i kdybych tu jela ještĀ› stokrát. Z jedné strany obloukovité koryto Ā™e, voda s nádechem rezavé barvy omílá kameny, z opaĀ•né strany se tyĀ•í skály pĀ™írodního parku Kochánov. Brzy však pĀ™ichází obec Nové MĀ›steĀ•ko, autobusovou zastávkou odboĀ•ujeme vlevo, úzkou silniĀ•kou pĀ™es zpomalovací pruhy do Rajska a pak uĀ¼ do kopce na MouĀ™enec, jehoĀ¼ obrysy se tyĀ•í nad lesním porostem v nadmoĀ™ské výšce 617 metrĀ›. U budovy bývalé š zatoĀ•íme vlevo. Nenechat se zmást, cesta ke kostelu je horší neĀ¼ ta, co vede vpravo (zde jsem pĀ™i prvním výletu udĀ›lala chybu a dostala jsem se k bývalým švédským hrobĀ›m a k zámku v PalvínovĀ›).

V barevném podzimu – byla jsem tam koncem Ā™ijna - byl MouĀ™enec snad ještĀ› krásnĀ›jší neĀ¼ nĀ› kterých fotografiích z internetu. Byla jsem, jak se Ā™íká „paf“. Míst, kde máte pocit, Ā¼e jste v jiném Ā•ase, u není mnoho a toto je jedno z nich. Neproudí tu davy turistĀ› jako tĀ™eba na KvildĀ› Ā•i ModravĀ›, nejezdí tu na kolech hltaĀ•i kilometrĀ› (jak já jim Ā™íkám), prostĀ› klid, klid a zase klid... NejdĀ™íve jsem si na informaĀ•ní tabuli pĀ™eĀ•etla nĀ›jaká historii kostela, která sahá do roku cca 1220 a o svatém VintíĀ™i, který je spojen s krajem okolo Hartmanic. Poté uĀ¼ vrátky na hĀ™bitov, který se rozprostírá kolem kostela.

Nápisy na pomníĀ•cích jsou vesmĀ›s nĀ›mecké, jak by ne, kdyĀ¼ devadesát procent obyvatelstva zde kdysi bylo nĀ›meckého, pouze deset procent tvoĀ™ili Ā•eši. Mezi sebou se potĀ™ebovali domluvit, tak se jednou týdnĀ› vyuĀ•ov zdeší škole Ā•esky. Budova školy se dodnes zachovala. Mnoho pomníkĀ› a kĀ™íĀ¼kĀ› je rĀ›znĀ› naklonĀ›ných, z mnohých se zachovaly jen fragmenty, ale právě ty mnĀ› pĀ™išly Ā•asto velmi zajímavé. HĀ™bitov má v severní Ā•ásti kostnici, kam jsem se ovšem nedostala, fotila jsem pĀ™es drátĀ›nou mĀ™íĀ¼, bohuĀ¼el fotografie se nepovedly. V Ā•ásti za kostnicí je Ā•ást pomníkĀ› zborcených a jejich fragmenty naházené na hromadĀ›.

Mnoho pomníkĀ› je zarostlých vegetací, bĀ™eĀ•Ā›anem i mechem, ale to právě dává zdešímu hĀ™bitovu neopakovatelnou atmosféru. PrĀ›hledem mezi stromy obalenými Ā¼lutým listím se krásnĀ› vyjímal tajemný hrad Kašperk. KdyĀ¼ jsem obcházela pomníky zaujalo mne, Ā¼e mnoho neboĀ¼tíkĀ› má na pomníĀ•ku nápis „aus Stephanitz“. ŠtĀ›panice jsou totiĀ¼ blízka vesnice, která má v souĀ•asnosti tĀ™i stále obyvatele.

Je pravdou, Ā¼e v dobách, kdy Ā¼ili tito lidé, bylo bĀ›Ā¼né mít šest aĀ¼ deset dĀ›tí, takĀ¼e i ve ŠtĀ›panici mnohem více obyvatel, ale pĀ™ece jen tĀ™eba takové Kundratice jsou vĀ›tší a takové zastoupení na hĀ™bitovĀ› nem

